

I n. zn. obč. zák. zmocňuje, než pokud jde o smlouvu ve prospěch třetího v tom smyslu, že i třetí nabývá práva plnění požadovati a o ně tedy žalovati, tu žádný netvrdí, že třetí, zde úřad, to právo má, ale to, že ho nemá, nemůže přece býti důvodem, aby žalobce se svého práva nedomáhal. Jak se rozsudek exekučně vykoná, v té otázce nemá mínění žalovaného, že exekuci vésti dlužno dle Šu 354 ex. ř., v zákoně opory. On myslí, že by se příslušná suma u něho vyexekvovala a odevzdala žalobci a ten že by ji třeba neodvedl. Dávka by se u něho stala nedobytnou a úřad by ji tedy dobýval na žalovaném co ručiteli (§ 13 a 18 vl. nař.). To je ovšem vážná věc. Ale z toho plyne jen, že exekuci dle Šu 353 ex. ř., na niž obě strany myslí, připustiti bylo by povážlivé, a že dlužno hledati jiný způsob exekuce, třeba že i býv. víd. nejv. soud rozhodnutím č. 1696 úř. sb. tento povážlivý způsob schválil. Bezpečný a rovněž zákonný způsob přece je, dobývati tento obnos peněžitý jako každý jiný zabavením a prodejem movitých věcí a pod., s tím však rozdílem, že ježto exekuční titul nezní, že žalovaný má zaplatiti žalobci (exekventu), nýbrž osobě třetí (úřadu), peníze exekucí vytěžené nelze odvésti jemu, nýbrž jen této třetí osobě. Jen tak tedy může exekuce býti žádána a povolena, že se sice povolí žalobci co exekventu, ale ve prospěch osoby třetí, které jediné výtěžek vydati jest. Tím jsou všechny námitky dovolání vyvráceny.

Čís. 2554.

Zákazu Šu 14 ex. ř. jest použití i tehdy, byly-li jednotlivé exekuční prostředky navrhovány postupně.

Exekuci lze zrušiti pouze tehdy, byly-li zapraveny i veškeré vedlejší pohledávky věřitelovy, jež v době zrušení exekuce již tu byly, byly soudu známy a jím určeny. Za rozsudečné a vkladné, dosud nevyměřené, dlužno složiti přiměřenou jistotu.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1923, R I 243/23, R I 244/23.)

Na návrh vymáhající strany byly jí pro pohledávku 3.000 Kč s přísl. soudem prvé stolice postupně povoleny tyto exekuce: a) dne 12. srpna 1922 nuceným zřízením práva zástavního, b) dne 12. srpna 1922 zabavením, uschováním a prodejem věcí movitých, c) dne 11. října 1922 dražbou domu čis. 223 v R., d) dne 30. října 1922 zabavením pohledávky. Proti povolení exekuce posléz uvedené podal dlužník stížnost a kromě toho si stěžoval do usnesení prvního soudu ze dne 11. listopadu 1922, jímž byl zamítnut jeho návrh na zrušení exekuce uvedené pod c). **R e k u r s n í s o u d** a) první stížnosti (R V 395/22) vyhověl a zamítl exekuční návrh, b) ke druhé stížnosti (R V 396/22) zrušil exekuci nucenou dražbou domu čp. 223 v R. **D ů v o d y:** ad 1. Exekuční řád dovoluje sice hromadění exekučních prostředků, ale vychází ze snahy, by vymáhající věřitel svého práva na nucené vydobytí nároku nevyužíval větší měrou, než jest nutno k jeho uspokojení. Soudce exekuci povolující má podle Šu 14 ex. ř. právo i povinnost, zkoumati nutnost vedení exekuce a má povolit jen ty exekuční prostředky, které ku dosažení účelu vymáhajícího věřitele jsou nutné. Předpisu Šu 14 ex. ř. může býti použito nejen tehdy, když v jediném podání různé prostředky

exekuční jsou žádány, nýbrž také tehdy, když v podáních po sobě následujících různé prostředky exekuční jsou navrhovány. V tomto poslednějším případě jest povinností vymáhajícího věřitele, by nutnost nově navrhovaného exekučního prostředku odůvodnil. Proto nařizuje výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 10. listopadu 1899, věstník 1899, str. 365, aby kancelář podle Šu 260 j. ř. exekuce pro tutéž pohledávku již zahájené lustrovala, by soudce k vůli použití Šu 14 ex. ř. byl informován. V době vydání napadeného usnesení byly pro tutéž pohledávku zahájeny již exekuce uvedené shora pod a), b), c). Nutnost dalšího exekučního prostředku není v návrhu ani slovem odůvodněna. Při zabavení, předsevzatém dne 17. srpna 1922, byly v prvním pořadí zabaveny věci uvedené v zájemním protokole pod pol. 1—5, které podle svého druhu (zasklený landauer, lovecký vozík, kočár, harmonium a železná pokladna) a podle ocenění se strany výkonného orgánu (36.000 Kč) poskytovaly dostatečnou jistotu pro vymáhanou pohledávku. Pakliže přes to také ještě dne 11. října 1922 byla povolena nucená dražba domu č. 223 v R., bylo vedení exekuce na pohledávku patrně zbytečné. ad 2. Podle Šu 54 čís. 2 a Šu 63 čís. 2 ex. ř. musí jak návrh tak i usnesení exekuci povolující označiti nárok, pro který se exekuce vede, se vším příslušenstvím zcela určitě, takže ze spisu v každé době úplně jasně musí býti viděti, kolik činí vymáhaná pohledávka se vším příslušenstvím, aby dlužník v svém závazku nebyl v nejistotě, by vymáhajícího věřitele v každé době mohl uspokojiti a zrušení exekuce mohl navrhnouti. Pohledávka, uvedená v usnesení, exekuci povolujícím, ze dne 11. října 1922 byla se všemi úroky a útratami zaplacená; zaplaceny byly zejména také útraty při vnuceném právu zástavním pod C 15 penízem 480 Kč zapsané (totiž útraty sporu 250 Kč a útraty exekuční 230 Kč). Dlužnice byla tedy oprávněna, podle Šu 40 ex. ř. zrušení exekuce navrhnouti. Tomuto návrhu nepřekáží ta okolnost, že rozsudečné a vkladné ještě nebyly vyměřeny a následkem toho také nebyly zaplaceny, protože pro tyto ještě nevyměřené a neurčité poplatky, jejichž výměra ještě delší dobu může trvati, ve vnucené dražbě pokračováno býti nesmí. Pakliže dlužnice těchto poplatků po jejich oznámení nezaplatí, musí si nechati libiti další soudní kroky s útratami spojené. Také intervenční útraty mobilární exekuce 230 Kč a útraty zabavení pohledávky 180 Kč, které posud zaplaceny nebyly, nebrání zrušení tohoto řízení dražebního, protože týkají se samostatných prostředků exekučních a tam musí býti vydobytý. Mimo to byly útraty 230 Kč teprve dne 3. listopadu 1922 a útraty 180 Kč teprve dne 2. listopadu 1922 povinné straně oznámeny, kdežto její návrh na zrušení řízení dražebního byl podán již dne 1. listopadu 1922.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu do usnesení R V 395/22, k dovolacímu rekursu do usnesení R V 396/22 však obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není odůvodněn, pokud brojí proti usnesení rekursního soudu ze dne 1. prosince 1922 č. j. R V 395/22, jímž byl zamítnut

návrh stěžovatelů na zabavení pohledávky 2500 Kč povinné Anny P-ové vůči Janu Š-ovi. Vymáhajícím věřitelům byly již před tím povoleny tři exekuce, obsahující různé exekuční prostředky, pročež vymáhající věřitelé měli svůj čtvrtý exekuční návrh dle Šu 14 ex. ř. náležitě odůvodniti; jeho ospravedlnění teprve v dovolacím rekursu je opožděné. Jinak poukazují se stěžovatelé na správné důvody soudu druhé stolice, jež dovolacím rekurssem nebyly vyvráceny.

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávněnosti, pokud brojí proti usnesení rekursního soudu ze dne 1. prosince 1922 č. j. R V 396/22. Dle Šu 40 ex. ř. lze exekuci zrušiti pouze tehdy, když vymáhající věřitel byl uspokojen po vzniku exekučního titulu. V tomto případě byla vymáhajícím věřitelům povolena exekuce vnucenou dražbou nemovitostí povinné Anny P-ové k vydobytí vykonatelné pohledávky 3000 Kč s úroky a procesními útratami, stanovenými mimo rozsudečné na 250 Kč a s dalšími exekučními útratami 165 Kč, 230 Kč a 380 Kč. Dle Šu 16 knih. zákona a posledního odstavce Šu 216 ex. ř. vztahuje se exekuční právo zástavní též na veškeré procesní a exekuční útraty, jež vznikly vymáháním věřitelovy pohledávky, pročež útraty mobilární exekuce nejsou vyloučeny. Povinná zaplatila ovšem 30. října 1922 vymáhajícím věřitelům kapitál 3000 Kč, úroky 660 Kč a útraty 1025 Kč, avšak tím vymáhající věřitelé ještě nebyli uspokojeni, jelikož jim nebylo zaplacené ani rozsudečné, ani vkladné, ani útraty intervence při mobilární exekuci 230 Kč, ani exekuční útraty 180 Kč. Z ustanovení Šu 27, odstavec druhý a 200, čís. 4 ex. ř. je zřejmo, že zrušení exekuce pro věřitelovo uspokojení předpokládá, že dlužník zaplatil věřiteli kapitál se vším příslušenstvím. Zrušení exekuce je tedy přípustno pouze tehdy, když dlužník zaplatil veškeré exekuční útraty, jež byly soudu známy a jím určeny v době vydání usnesení, jímž se zrušuje exekuce. Předpokladem pro zrušení exekuce je uspokojení věřitelova nároku na zaplacení kapitálu se vším příslušenstvím a zejména se všemi exekučními útratami, jež v době zrušení exekuce již vznikly, byly účtovány a soudem upraveny. Na vyrozumění povinného o výši těchto exekučních nákladů není závislý vznik věřitelova nároku na jejich zaplacení a věřitele možno považovati za uspokojeného ve smyslu prvního odstavce Šu 40 ex. ř. teprve tehdy, když byly zapraveny i veškeré jeho vedlejší pohledávky, jež v době zrušení exekuce již existovaly, byly soudu známy a jím určeny. Z toho, že ani rozsudečné ani vkladné, jehož výše se v tomto případě dala snadno zjistiti, ještě nebylo vyměřeno, nelze dovozovati, že vymáhající věřitelé v tomto směru byli uspokojeni ve smyslu uvedeného paragrafu. Bylo na povinné, by alespoň nabízela, po případě složila ve prospěch vymáhajících věřitelů přiměřenou jistotu za rozsudečné a vkladné, chtěla-li s úspěchem navrhnouti zrušení exekuce pro uspokojení vymáhajících věřitelů. Jelikož v době rozhodnutí o tomto návrhu, t. j. 11. listopadu 1922 povinná vymáhajícím věřitelům ještě dluhovala rozsudečné, vkladné, intervenční útraty 230 Kč, exekuční útraty 180 Kč (rekurs povinné neměl dle Šu 67 ex. ř. odkládacího účinku) a konečně útraty 90 Kč za vyjádření věřitelů o zrušovacím návrhu povinné, neměl rekursní soud exekuci zrušiti. K návrhu na zrušení exekuce předložila povinná pouze potvrzení zástupce vymáhajících vě-

řitelů, že jim zaplatila kapitál 3000 Kč, úroky 660 Kč a čásť útrat 1025 Kč; nepředložila tedy listiny, již bylo prokázáno uspokojení vymáhajících věřitelů ve smyslu druhého odstavce Šu 40 ex. ř., pročež nebylo lze se obejítí beze slyšení vymáhajících věřitelů dle prvního odstavce tohoto Šu. Slušelo se proto dovolacímu rekursu do usnesení rekursního soudu, jímž byla exekuce zrušena, vyhověti a obnoviti usnesení soudu první stolice.

Čís. 2555.

Předpis Šu 151 ex. ř. nevztahuje se na budovy průmyslové a obytné, jichž odhadní cena daleko převyšuje odhadní cenu zároveň dražených pozemků.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1923, R I 263/23.)

Ježto při dražbě továrny, obytného domu a pozemků nebylo učiněno podání, bylo exekuční řízení dle Šu 151 ex. ř. zastaveno s tím, že dříve, než uplyne půl roku od dražebního roku, nelze znovu navrhnouti provedení dražebního řízení. Rekursní soud změnil usnesení exekučního soudu potud, že z něho vyloučil půlroční lhůtu, maje za to, že ji lze stanoviti pouze při statcích a pozemcích.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací kurs není odůvodněn. Dle dražebních podmínek měly býti prodány továrna, obytný dům č. p. 256 a pozemky s veškerým příslušenstvím jako jednotný celek, pročež dlužno rozřešiti otázku, zda jde zde o venkovský statek aneb o pozemky ve smyslu posledního odstavce Šu 151 ex. ř. dle hlavní součástky předmětu dražby. Odhadní cena pozemku činí 93.770 Kč, kdežto odhadní cena továrny, obytného domu a příslušenství byla stanovena na 3,342.190 Kč. Právem proto rekursní soud vyloučil z usnesení exekučního soudce výrok, že nelze podati návrh na povolení dražebního řízení, dokud neuplyne půl roku od dražebního stání.

Čís. 2556.

Fakturové sudiště (§ 88 odstavec druhý, j. n.). Nájemce dvoru není obchodníkem.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1923, R I 333/23.)

Žalobce, obchodník hospodářskými stroji, prodal žalovanému, nájemci dvora, odstředivku a opřel místní příslušnost pro žalobu o zaplacení kupní ceny o § 88, odstavec druhý, j. n. Námitku místní nepřislusnosti soud první stolice v rozsudku zamítl, maje za to, že žalovaný jest obchodníkem, koupiv odstředivku, by ji používal ku spraco-